

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 107/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím obce Kráľová nad Váhom č. 1/2017-003/Ga z 24. apríla 2017, rozhodnutím Okresného úradu Nitra č. OU-NR-OVBP2-2017/029966-002 z 18. augusta 2017, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 43 Sa 27/2017 z 21. mája 2018 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Asan 37/2018 z 19. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím obce Kráľová nad Váhom (ďalej len „obec“) č. 1/2017-003/Ga z 24. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie obce“), rozhodnutím Okresného úradu Nitra (ďalej len „okresný úrad“) č. OU-NR-OVBP2-2017/029966-002 z 18. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného úradu“), rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Sa 27/2017 z 21. mája 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Asan 37/2018 z 19. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že obec ako stavebný úrad napadnutým rozhodnutím z 24. apríla 2017 uznala sťažovateľa vinným zo spáchania priestupku a uložila mu sankciu vo výške 10 000 €. Sťažovateľ proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom rozhodol okresný úrad napadnutým rozhodnutím z 18. augusta 2017 tak, že ho zamietol a rozhodnutie obce potvrdil. Sťažovateľ následne podal správnu žalobu podľa ustanovení zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 21. mája 2018 tak, že ju zamietol. Sťažovateľ napokon podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 19. júna 2019 tak, že ju zamietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej aspektom princípu právnej istoty je aj to, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, a poukazuje tiež na potrebu konzistentného rozhodovania všeobecných súdov o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie. Sťažovateľ cituje právne závery najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 2 Sžp 16/2011 z 30. mája 2012 týkajúce sa riadneho odôvodnenia uloženej sankcie v určitej výške správnym orgánom. Uvádza, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, a tiež zdôrazňuje potrebu ústavne súladného výkladu a aplikácie zákona vyplývajúcu z čl. 152 ods. 4 ústavy. V ústavnej sťažnosti špecificky ďalej uvádza:

„Mám za to, že postupom žalovaných boli porušené základné pravidlá konania v zmysle správneho poriadku a to najmä § 3 ods. 5 ako aj § 3 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 správneho poriadku...

Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodnutí o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely. Dávam pri tom do pozornosti obsah spisu, z ktorého vyplývajú výšky udelených sankcií za obdobné priestupky, pričom tieto sú neporovnateľne nižšie, čo je v rozpore s uvedenou zásadou, pričom poukazujem na skutočnosť, že Krajský súd Trnava ani Najvyšší súd SR sa nezaoberali disproporciou výšky pokuty udelenej sťažovateľovi a pokút udelených tým istým stavebným úradom iným subjektom za totožné priestupky. Absurdná argumentácia žalovaných založená na statuse sťažovateľa ako poslanca mestského zastupiteľstva odôvodňujúca uloženie šikanózne vysokej pokuty je zjavným porušením čl. 12 ústavy SR nakoľko zo žiadneho zákonného ustanovenia právneho poriadku SR nevyplýva povinnosť ani možnosť postihnúť poslanca mestského zastupiteľstva tvrdsie ako bežného občana.“

4. Sťažovateľ formuluje petit ústavnej sťažnosti takto:

„Navrhujem, aby Ústavný súd SR odložil vykonateľnosť rozhodnutia Obce Kráľová nad Váhom č.1/2017-003/Ga zo dňa 24. 4. 2017 do skončenia konania vo veci samej.

Navrhujem, aby Ústavný súd SR svojím rozhodnutím vyslovil, že rozhodnutím Obce Kráľová nad Váhom č.1/2017-003/Ga zo dňa 24. 4. 2017, rozhodnutím Okresného úradu

Nitra č. OU-NR-OVBP2-2017/029966-002 zo dňa 18. 8. 2017, Rozsudkom KS Trnava sp. zn. 43 Sa/27/2017-54 zo dňa 21. 5. 2018 a Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Asan/37/2018 zo dňa 19. 6. 2019 boli porušené základné práva, a to podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a následne zrušil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/57198/11/Md zo dňa 12. 10. 2011, rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1020504/1/501856/2012 zo dňa 20. 4. 2012, Rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 15 S/37/2012 zo dňa 12. 02. 2013, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžf/1/2013 zo dňa 29. 01. 2015.“

5. Návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia obce z 24. apríla 2017 odôvodňuje „poukazom na šikanóznou výšku uloženej pokuty, pričom jej okamžité vymáhanie by spôsobilo sťažovateľovi výrazné finančné ťažkosti.“

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. V súlade s § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne.

11. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania.

12. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

13. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

14. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

15. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

16. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom teda je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petitu), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, t. j. takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. V petite ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ domáha vyslovenia toho, že napadnutým rozhodnutím obce, napadnutým rozhodnutím okresného úradu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené

základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „sťažovateľa [REDAKOVANÉ]“. Sťažovateľ následne navrhuje, aby ústavný súd zrušil „*dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/57198/11/Md zo dňa 12. 10. 2011, rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1020504/1/501856/2012 zo dňa 20. 4. 2012, Rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 15 S/37/2012 zo dňa 12. 02. 2013, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžf/1/2013 zo dňa 29. 01. 2015.*“.

18. Z petitu ústavnej sťažnosti takto vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia označených práv a článkov ústavy a dohovoru inej osoby, ako je on sám, a táto osoba zjavne nebola účastníkom konaní, v ktorých boli vydané napadnuté rozhodnutia, resp. napadnuté rozsudky. Rovnako tak žiada zrušiť iné rozhodnutia, ktoré v odôvodnení ústavnej sťažnosti nie sú nijak vymedzené a ktoré nekorešpondujú s napadnutými rozhodnutiami, ktorými mali byť porušené označené práva a články podľa ústavy a dohovoru. Takto sformulovaný petit je nezrozumiteľný, vnútorne si protirečiaci, nekorešponduje s odôvodnením ústavnej sťažnosti a nie je vykonateľný.

19. Ústavný súd preto po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek právnomu zastúpeniu sťažovateľa jeho ústavná sťažnosť v časti, v ktorej formuluje návrh rozhodnutia, akého sa domáha (petit), nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú (esenciálnu) povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019).

20. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označený nedostatok zákonom ustanovených náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

21. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

22. Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

23. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti, t. j. predovšetkým rozhodovať o návrhu na odklad vykonateľnosti špecifikovaného rozhodnutia.

24. Nad rámec veci považuje ústavný súd za vhodné uviesť, že aj pri splnení zákonom ustanovených náležitostí by bolo potrebné ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov ústavy a dohovoru napadnutým rozhodnutím obce, napadnutým rozhodnutím okresného úradu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde]. Ani vo zvyšnej časti sa nejaví, že by ústavná sťažnosť bola dôvodná, keďže ústavný súd po oboznámení sa s priloženými napadnutými rozhodnutiami nezistil opodstatnenosť argumentácie sťažovateľa uvedenej v stručnom a relatívne všeobecnom odôvodnení ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Miroslav DURIŠ
predseda senátu